

хождение). И действително той бѣше такъвъ, което на всѣка крачка го издаваше и неговия невъзможенъ акцентъ. При все това, довѣрието къмъ него се появи твърдѣ скоро, когато се видѣ че новия сердаръ е надаренъ съ отличающе се лично мъжество. Това вече бѣше много, но не и напълно достатъчно! Войникътъ, простия войникъ, знае и чувствува че личното юначество и смѣлость на прѣводителя не сж още достатъчни за да ги поведе къмъ побѣди. Разбира се; той е доволенъ отъ смѣлостта и безстрашието на своя вождъ, но така сжщо той иска щото главнокомандующия да бжде и искусенъ, способенъ човѣкъ.

Даже на мирноврѣменнитѣ маневри, младшитѣ се чувствуватъ управляеми отъ увѣренността, че началството имъ «знае».

«Знанието», което е една отъ най-голѣмитѣ «сили» въ този свѣтъ, има едно съвършено особено свойство да плаши невѣжитѣ.

И, обратното, забѣлѣзано е, че подъ прѣводителството на невѣжественъ началникъ, войскитѣ биватъ овладѣвани отъ чувството на нѣкакво — не знамъ какъ да го кажа на нѣкакво непонятно смущение, неловкостъ като ли че изъ между редоветѣ се носи вѣненето на недоувѣрие, въ въздуха нѣкакви шушукания и това въ врѣме на ученията и маневритѣ — въ мирно врѣме!

Това душевно състояние приема опасни размѣри въ военно врѣме, именно тогава, когато противъ него трудно може да се дѣйствува.

И колко е вѣрно това! Погледнете, на примѣръ: Османъ-паша, само съ 20,000 души, спира настѣпленieto на всичката руска операционна армия, а Мехмедъ-Али, който разполага съ три-четири пѣти повече хора, не можи да пристѣпи нито крачка на прѣдъ!